

ΤΟ ΜΙΞΕΡ ΤΗΣ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΟΤΗΤΑΣ

... και η... άγρια ηδονή του αιρετικού!!!

(Βιταμίνη Ο)

Απροκάλυπτα πλέον μπορώ να ισχυριστώ ότι μου δημιουργεί μια άγρια πνευματική ηδονή που συχνά αγγίζει τα όρια και μιας ελεγχόμενης ποίησης η σκέψη ότι η κατάκτηση της πολυπόθητης αποενοχοποίησης της ομοφυλοφιλίας διέρχεται μέσα από τις Συμπληγάδες Πέτρες ενός δύσκολου πλέγματος στερεοτύπων και νοοτροπιών που ανθίσταται και καταπολεμά κάθε είδους ερωτική διαφορετικότητα. Άλλωστε, στη σημερινή εποχή του παραλόγου, που οι άνθρωποι τείνουν να προσδώσουν κάποιο νόημα στην πανταχόθεν βαλλόμενη ζωή τους, βρίσκοντας πνευματικό και ψυχικό καταφύγιο στις ποικίλες θρησκείες, οργανώσεις και ιδεολογίες, η αίσθηση του ότι είσαι φορέας μιας ερωτικής διαφορετικότητας η οποία έρχεται σε αντίθεση με το ερωτικό status quo είναι ικανή να σε κάνει να αισθανθείς αυτή την «άγρια ηδονή του αιρετικού».

Τι είναι όμως αυτή η «άγρια ηδονή του αιρετικού»; Κάθε είδους αιρετικός που επιλέγει ένα συγκεκριμένο lifestyle και ενστερνίζεται μια ιδεολογία που τον διαφοροποιεί από την πλειονότητα των ανθρώπων γύρω του, μπορεί πράγματι να αισθανθεί τη χαρά της διαφορετικότητας, με τη *sine qua non* προϋπόθεση όμως ότι ο ίδιος αισθάνεται ότι πρεσβεύει αυτό που είναι δίκαιο. Τι συμβαίνει όμως με την περίπτωση της ομοφυλοφιλίας; Είναι απλά μια ιδεολογία ή η εκσυγχρονισμένη έκφραση της σεξουαλικότητας; Την απάντηση θα μπορούσε να δώσει πληρέστερα ο σκηνοθέτης Ανγκ Λη στην ταινία του *Γαμήλιο πάρτι*: «Η ομοφυλοφιλία είναι ένα καταπιεσμένο ένστικτο εκατομμυρίων ετών». Επομένως, από τη στιγμή που δε μιλάμε απλά για μια αιρετική νοοτροπία ή ιδεολογία, αλλά για μια καταπιεσμένη έκφραση σεξουαλικότητας που, παρά το πέρασμα τόσων αιώνων δεν κατάφερε να αποενοχοποιηθεί, οι φορείς αυτής της σεξουαλικότητας μπορούν πράγματι να αισθανθούν όχι απλά τη «χαρά του διαφορετικού», αλλά την «άγρια ηδονή του αιρετικού». Την αίσθηση, δηλαδή, ότι η σεξουαλικότητά τους, καθ' όλα φυσιολογική όπως κάθε είδους ομαλή έκφραση της σεξουαλικότητας, βάλλεται συχνά από ένα ορατό, αλλά συχνά αόρατο status quo, βασισμένο στο πατριαρχικό μοντέλο ζωής και αδρά ενισχυμένο από τα στείρα δόγματα των θρησκειών.

Μετά απ' όλα αυτά, πώς είναι δυνατόν οι φορείς αυτής της σεξουαλικής διαφορετικότητας να μην αισθανθούν αληθινοί επαναστάτες, όταν η διαφορετικότητά τους έχει πολεμηθεί τόσο όσο καμιά άλλη διαφορετικότητα; Και πόσο μάλλον όταν δεν πρόκειται απλά για μια ιδεολογία, αλλά για την ανάγκη της ελεύθερης έκφρασης μιας καταπιεσμένης σεξουαλικότητας.

Ωστόσο, αυτή η «άγρια ηδονή του αιρετικού» ενέχει κάποιους αόρατους, σκοτεινούς κινδύνους, που είναι δυνατό να αποπροσανατολίσουν τον «αιρετικό» από τους στόχους του, δημιουργώντας νέα κοινωνικά δεδομένα με αποτελέσματα εντελώς διαφορετικά από αυτά που επεδίωκε. Το χαρακτηριστικότερο παράδειγμα αυτής της διαστρέβλωσης δίνει η σημερινή «ετικετοποίηση» των ανθρώπων με βάση το σεξουαλικό τους προσανατολισμό και η επακόλουθη ένταξή τους σ' εκείνη την κοινωνική ομάδα ατόμων-φορέων της ίδιας σεξουαλικότητας. Αυτός ο δυσδιάκριτος κίνδυνος στην προσπάθειά μας να ανιχνεύσουμε και να καταγράψουμε τα διάφορα

είδη σεξουαλικής συμπεριφοράς έχει ήδη αρχίσει σήμερα να αυξάνει, καθώς η εφεύρεση νεολογισμών του είδους «gay», «straight», «bisexual» δίνει αυτό το στίγμα της ετικετοποίησης της πολυμορφίας της ερωτικής συμπεριφοράς που, ναί μεν διευκολύνει από πολλές απόψεις, ωστόσο οδηγεί αναπόφευκτα στην πόλωση των διαφόρων σεξουαλικοτήτων. Μέσα σ' αυτό το καταπληκτικό μίξερ της σεξουαλικότητας που κατασκεύασε η Φύση, πολωτικοί νεολογισμοί και εκφράσεις του είδους «εμείς οι gay», «εσείς οι straight», «δικός μας», «δικός σας», διαστρεβλώνουν την ουσία του έρωτα, οξύνουν τις ανθρώπινες σχέσεις και καταδικάζουν το άτομο στην αποδοχή ενός όρου που όχι μόνο δεν το εκφράζει αληθινά, αλλά παράλληλα το γκετοποιεί, εκτρέποντάς το από τους στόχους του.

Έτσι, οι ίδιοι οι ομοφυλόφιλοι, αντιμέτωποι με την ομοφυλοφιλία που ενυπάρχει σε κάθε πτυχή της ζωής, επιλέγουν να επαναπαυτούν στη δημιουργία διάφορων ειδών «gay κοινοτήτων» που τους εξασφαλίζουν σιγουριά, σταθερότητα και ασφαλώς... πεδίο ελεύθερης και αβίαστης ερωτικής δράσης. Τελικά όμως αυτός είναι ο στοχος των gay; Να δημιουργούν «Gay Games», «Gay Hotels», «Gay Travel Agencies», gay ομάδες ποδοσφαίρου και gay μουσικά συγκροτήματα; Τελικά ποιο είναι το φλέγον ζήτημα, η εχθρικότητα των ομοφυλόφοβων «straight» απέναντι στους gay ή η ύπαρξη της ομοφυλοφοβίας που οδηγεί τους gay στην αυτογκετοποίηση; Κι όμως, η δημιουργία ενός gay lobby δεν αποτελεί πανάκεια στην ελεύθερη έκφραση της σεξουαλικότητας. Το ζητούμενο δεν είναι να καταστήσουμε την ομοφυλοφιλία «κομματική παράταξη», ούτε θρησκευτική οργάνωση με αρχηγό... το θεό Γανυμήδη, [αλλά ούτε και συνδυετικό κρίκο gay αθλητών] γιατί ένας τέτοιος στοχος οδηγεί τους ομοφυλόφιλους στην αυτογκετοποίηση και τους κλείνει εγωιστικά στο καβούκι τους. Το ζητούμενο είναι η προσπάθεια κάθε ατόμου, μακριά από ετικέτες και ανεξάρτητα από το σεξουαλικό του προσανατολισμό, να συμβάλλει ενεργά στην εξάλειψη της ομοφυλοφοβίας. Αυτό το στόχο του μπορεί να τον θέσει σε εφαρμογή τόσο με τη συμμετοχή του στη «Σύμπραξη Κατά της Ομοφυλοφοβίας» που είναι ένα must, όσο και με μια λιγότερο «επίπονη» κίνησή του: να πλησιάσει ένα αγόρι που γουστάρει και, παραλείποντας ασυνείδητα την ερώτηση «είσαι gay ή straight;» να του ξεκαθαρίσει ευθέως «I've noticed you around, I find you very attractive. Would you like to go to bed with me?» Για το αποτέλεσμα, φυσικά, δεν εγγυώμαι!!!